

„Ta se je pa samo učil“, si morda misli kakšen porednež. Le počasi, počasi, mali sodnički. Moja babica mi je večkrat rekla, da se počasi tudi daleč pride. Zato so pa menda, vsaj pri meni, počasi in le včasih prišle igrače na vrsto. Pa ne mislite, da mi je igrač dajala babica. Kaj še — Miklavž mi je prinašal največ tistih ropotij. Ta bogati svetnik, ki pa le malo pred božičem nosi in samo pridnim otrokom, spomnil se je tudi mene. Tisto srečno noč mi je prinesel tacega konjička, da sem ga lahko zajahal, in potem sva šla kar v skok. Pa kaj hočemo, ko mi je usilil Miklavž tudi tablico in črtalnik. Tablica, tablica, to je bilo pa nekaj novega. Te igrače si nisem posebno želel, pa je moralo biti že prav — Miklavž, ki nosi, več vé, kakor tisti, komur prinaša. Torej Miklavž in babica sta želela, da sem se učil tudi pisati. Kadar sem konja kam jahal, spomnila se je gotovo babica tablice in me oštela: „Kaj se bruzaš vedno po konju, kar v peč ti ga vržem, piši kaj, piši.“ In potem sem res napisal tistih kljuk, da je bilo kaj. „Gori in doli pa pikica na vrhu, to je ‚i‘; tisti okrogli, ki je tak, kakor kolaček ali mesena klobasica, je pa ‚o‘. Tako mi je dobra babica razlagala črke. Če mi je šlo od rok pisanje, potegnila je babica usta na smeh, če so bile črke pa preveč zvite, se je pa zajezila: „I, kako si in si; kaj ti bodo rekli v šoli, če boš pisal tako grdo!“ In vnovič sem pritiskal črtalnik na tablico ter meril, kako ležé črke.

Tak je bil moj drugi učitelj v mladosti — moja babica — v kolikor se je spominjam še. Kaj počne pa vaša babica, mali bosopetci?

Detetu na grob.

Komaj si prišlo v življenje,
Bleda te poljubi smrt,
Še ne veš za bol, trpljenje,
Čaka že te grob odprt.

V snù si ti na svet dospelo,
V snù si leglo v grob hladán,
V Bogu snivaš zdaj veselo —
Žitje tvoje — rajski sán!

Ciril Vuga.

Glejte, lastovice so priletele!